

אוספים נולים

כיתת יורים, מאות חיצים מתעופפים, ולא פחות מ-26 שלבי הכנה. באליפות ישראל לקשתות באולם – המטרה מקדשת את המתחרים

או, סוף סוף ענף ספורט שיש לי אליו קצת זיקה. נכון, הפעם האחרונה שהתחמשתי בחץ וקשת הייתה בפורים תשמ"ו (והגירוד בקרקפת מהנוצות הסינטיטיות עבר לי רק סמוך לפסח שני), אבל שום דבר לא ייקח ממני את העובדה שנולדתי ב-22 בנובמבר, וזה בדיוק היום הראשון של מזל קשת. מעניין אם בדירוג הקשתים העולמי מקבלים נקודות בנוסע על העניין הזה.

טורד בתהייה האסטרונוגית הזאת הצטרפתי לאלופות ישראל לקשתות באולם, באיחור אופנתי של משהו כמו שעה עגולה. הלוקיישן שנבחר לארח את התחרות הוא אולם הספורט גן נחום, בקצה הדרומי של ראש"צ. זה אולם מקור רה לחלוטין, ככה שלא היה מקום לחשוש שמא חץ תועה יירט בטעות איזה הולך רגל ברחובה הראשי של נס'ציונה הסמוכה (מאוחר יותר אני אגלה שחץ תועה אצל החברה זה משהו שנבעץ מקסימום חמישה סנטימטרים ממרכז המטרה, אבל לא משנה עכשיו).

85 מתמודדים שמגיעים משבעה מועדונים ברחבי הארץ יכוונו כאן היום למטרה, שמרוחקת 18 מטרים מהם. זאת קטגוריית המרחק הקצרה ביותר שקיימת בענף, כשבקצה השני נמצאת הקטגוריית ריה של ירי ל-70 מטרים. איתן תגר – מזכיר איגוד הקשתות והאיש שהתנדב להיות לי מורה נבוכים – מסביר לי שהירי ל-18 מטרים באולם נולד מהצורך של האירופים להמשיך להתחרות, כשמזג האוויר בחוץ מתנהג כמו שבדרך כלל החורף באירופה מתנהג. בישראל אפשר אמנם לירות באוויר הפתוח לפחות עשרה חודשים בשנה אבל גם כאן, כמו בכדורגל, כולם רוצים אירופה.

יכול להיות שזה קצת מפתיע אחרי ארבע עונות של משחקי הכס, אבל צופים אין כאן בכלל. אני מניח שזה פשוט בגלל שחץ וקשת נופל לקטגוריית של ענפי ספורט שנורא מגניב להתנסות בהם, אבל אין דרך כמעט לצפות בהם מהצד בלי ליפול לשינה עמוקה. אתם יודעים, קצת כמו באולינג או כל אחת מקטגוריית השיט, או כל דבר שמשרדים ביורוספורט אחרי עשר בלילה.

מצד שני, על השממה ביציעים מחפה בגודל ההמולה שעל הפרקט. 85 מתמודדים עם ציוד קליעה מלא, זה משהו שקצת מזכיר את נתב"ג בימים של חול המועד, רק בלי הנודניקים שעונים תשובות מתחכמות כשהם מהביטחון שואלים "ארות לבד?".

אווירה מתוחה באליפות הקשתות בראש"צ | צילומים: יאיר שגיא

מתכוננות. אבל הבעיה החמורה יותר בהקשר של קשתות וכסף, היא שבארץ אין לך כמעט שום סיכוי להיפרנס מזה. אולי אם אתה מאמן במשרה מלאה, וגם זה בסיומן שאלה. למעשה, אפילו אם אתה אלוף הארץ ותייצג את ישראל באולימפיאדה, כדאי מאוד שתתארגן מראש על דייג'וב, או לפחות על ספונסר עם חשבון עו"ש כבד במיוחד. אגב, אם יותר מדי טכנולוגיה ופחות מדי גור סטלגיה עושים לכם להתגרר, בדיוק בשבילכם הענף הזה מציע גם את האפשרות לירות כמה שהם מכנים "קשת עירומה". אני ספרתי לפחות חות ארבעה מתחרים באליפות הזאת, שהלכו על הכיוון הנטרליסטי והתחמשו בקשת נטולת כוונות ושאר עזרים. לאחד מהם אפילו הייתה על הגב אשפת חיצים שהציף של שבט הנבאחו לא היה מתבייש בה. אין ספק שזה הכי אותנטי שאפשר להשיג, מבלי לכוון את הקשת אל עבר הזברה ששותה מצידו השני של האגם. אני לא אתפלא אם גם לו גירד קצת הראש מכל הנוצות אחרי פורים תשמ"ו.

חולצה של קשתי מכבי ראש"צ שבמקרה עמ' דתי לידו, הסביר לי שלפעמים זה בדיוק הפוך: שדווקא העיסוק בענף הזה, הוא שמחדד ומפקס את הספורטאים גם בשאר תחומי החיים. נגיד כמו יוגה או טאי'צ'י, רק בלי הקטע של לעשות תנועות מוזרות באמצע הפארק.

אוקיי, בא לכם לדבר קצת כסף? אז ככה, הקשת שאיתה מתחרים רוב החברה'ה כאן עולה משהו כמו 1,000 יורו. לא בדיוק כסף קטן, אבל גם לא משהו שאתה אמור לקנות כל שני וחמישי, ובכל מקרה היורו לאחורונה ממש בצלילה. בהינחה שאתה לא נוהג להתאמן לתוך הים הפתוח, גם החיצים אמורים לחזור איתך הביתה בתום האימון, וחוצץ מזה צריך לרכוש עוד כמה אביזרים נלווים. אז כן, זה יקר יותר מלהיות פינג'פונגאי, אבל כנראה זול יותר מלהיות טניסאי. הקשת, אם כבר הזכרנו אותה, נראית כמו משהו שרובוקופ היה מכין בשיעור מלאכה. לעין הבלתי מקצועית שלי, היא נראית פשוט כמו מקל מתעקל כצבע מטאלי שאליו חוברו אינספור גלגלי שיניים, מיתרים ועוד איזה 200 כפתורים ועדשות

עם הישמע האות (באור כזה, כמו של שעון 24 שניות), כמה עשרות מתחרים מתקרבים אל עבר קו האורך של המגרש ומסדרים במבנה של כיתת יורים. יש כאן גברים, נשים, נוער, קדטים וכמה חברה'ה בכיסאות גלגלים. תיכף יישמע עוד צפצוף קטן והם יקבלו שתי דקות כדי לצלוף שלושה חיצים למטרות שהוצבו מראש בצירו השני של הפרקט. בתום אותן שתי דקות יישעו היורים אל המטרות, כדי לבדוק מקרוב את מידת ההצלחה.

הסיפור הזה יחזור על עצמו בשעות הקרובות עוד כמה וכמה פעמים, כך שמי תמוזד שעשה את כל הדרך משלב המוקדמות הראשוני ועד הגמר, יירה בסיומו של יום לא פחות מ-120 חיצים. את כולם, בלי יוצא מן הכלל, הוא יכוון לעבר עיגול "בול" שקוטרו בערך שנקל אחד.

אבל אם העניין הזה לא מספיק מרשים אתכם, זה כנראה רק בגלל שלא דיברתם עם יורי. לא, כי אני כן די-

ברתי איתו, והאיש שמאמן את מועדון הקשתים של גבעתיים וגם את זה של וינגייט, הבהיר לי מה בדיוק נדרש כדי להצליח בענף הזה. "זה נראה לך עבודה של חמש שניות בערך, נכון?" מסביר יורי ומחייך תוך כדי, "אבל השניות האלה, מהרגע שהיורה נעמד מול המטרה ועד שהחץ משתחרר, כוללות לא פחות מ-26 שלבים של הכנה. חלק מהשלבים האלה הם הפעלה של שרירים בגב, ברגליים ובידיים, שרוב האנשים בכלל לא יודעים שיש להם. מצד שני, ללמוד את כל הטכניקה ייקח לך משהו כמו שנה, ומהרגע הזה עיקר ההשקעה היא בעבודה מנטלית".

המשקל שיורי נותן לפן המנטלי בהחלט נשמע הגיוני. בכלל, לי כמתבונן מהצד זה נראה כאילו כדי לפגוע במשהו כאן, אתה צריך להוריד דופק למספר חודספרתי. או לפחות להגיע לרמת רי-כוז של כוכב סרטי אקשן, שצריך לנטרל עכשיו פצצה בקצת פחות מרקה. מצד שני, מישו עם

פרויקט החץ, שלב ההוכחות